

Tinta Roja

#26
HIVERN 2014/15

Preu: 1€
Editen: Collectius de Joves Comunistes

30 anys de Joventut Comunista

‡ La importància del **30è aniversari** de la fundació dels CJC
‡ Les diferències entre **una assemblea i una associació**
‡ Brutal assassinat de **50 estudiants a Mèxic**
‡ Aquelles **teories** que es fan passar per **marxistes**
[…]

Índex

Hivern 2014/2015

Editen: Collectius de Joves Comunistes / Joves Comunistes del Poble Català | D.L.: AB-119/2012.

Contacte: www.tintaroja.es | tintaroja@cjc.es

Director: Adrián J. Bertol

Subdirectores: Mikel Tapia, Domènec Merino i Ana Escauriaza.

Diseny i maquetació: Cristian Popa i Ezequiel Blanco.

Fotografia: Alejandro Sanz i Cheyene de la Guàrdia

Colaboradores:
Vanessa Rodríguez, Guillermo De Tuya, Pablo José Terrones, Estrella Alonso, Pablo Medina, Arturo Hermosa, Rodrigo, Alex Sanz, Pedro Pérez, Markel Pum, Roberto Guijarro, José L. Aedo, Rafael Medina, Ester Cubero, Sócrates Fernández, Liher Calleja, Ástor García, Guillermo Terán, J.M.R., Fernando Puertas, Eric Rodríguez y Marina Gómez.

Adhesiu en record al 50è aniversari de la JSU. El fil roig de la història roman a la classe obrera amb la lluita diària del PCPE/CJC-JCPC.

★ Recomanacions

Portal Digital TintaRoja.es

Per estar al corrent de les notícies que ens afecten a la joventut i per poder conèixer la posició dels joves comunistes sobre els assumptes de màxima actualitat, et recomanem que visitis diàriament el portal digital Tinta roja: **www.tintaroja.es**

Unitat i Lluita

Davant de la informació dels monopolis que se'ns mostra a través dels seus mitjans, la classe obrera organitzada quan compta amb el seu propi diari: **l'òrgan d'expressió del Comitè Central del PCPE.** No deixis que et siguin venent històries. UyL és el diari del Partit de la classe obrera, escrit per treballadors i pels treballadors.

Proposta Comunista 71

En el número 71 de la revista **teòrica del PCPE** trobem que a més d'un dels articles de Sócrates Fernández repassa els 30 anys d'història de les CJC/JCPC, un anàlisi sobre els canvis a la forma de dominació i lluita comunista per part del responsable de l'Àrea ideològica. A més a més, el consell de redacció de UyL situen les dades sobre **l'impacte de les condicions de vida de la classe obrera** i dels sectors populars en el capitalisme. En el pla internacional desenvolupa reflexions sobre la crisi ucraïnesa com un conflicte anti-imperialista i finalitza amb una **entrevista a Pavel Blanco,** Primer Secretari del Partit Comunista de Mèxic.

★ Curiositats

Sabies que les CJC/JCPC es funden amb acord del PCPE després de la unitat amb els elements comunistes que s'escindeixen del PCE?

En 1984 té lloc **el Congrés d'Unitat dels Comunistes,** en el que acaben els intents per la recuperació del Partit Comunista en l'Estat espanyol després de la desviació eurocomunista del PCE. **Més de 1000 delegats** participen en aquest històric Congrés.

A partir de 1983 ja comencen els treballs de coordinació amb els diferents destacaments juvenils a partir de **la Comissió d'enllaç de la Joventut Comunista (CEJC)**, parallelament a la confluència partidària. En el Congrés d'Unitat intervindrà JM Céspedes com a Secretari General de les CJC de Catalunya i dirigent de la CEJC.

El PCPE situa com a prioritat **la recuperació de la Joventut Comunista** en l'àmbit estatal i dirigeix el procés a finals de 1984 quan ja està decidida que la futura Joventut Comunista **portarà el nom de les CJC/JCPC** i per aquestes dates els diferents destacaments juvenils ja assisteixen a les mobilitzacions sota les aquestes sigles unitàries.

És finalment en gener de 1985 quan després d'un intens any de treball, el PCPE convoca a **les delegacions de joves comunistes de 30 províncies**. D'aquesta trobada apareixen els documents polítics de treball i de la Comissió Estatal de direcció que guiaran el futur desenvolupament de la Joventut Comunista amb una àmplia presència de tot el país.

Editorial

En la lluita política, com en la vida diària, aquell que no posa els fets a l'altura de les paraules, no pot considerar-se més que **un xerraire o un mentider.** I avui, en una època com l'actual plena dels interessos electorals per part d'un o d'un altre partit, **reclamar la importància dels fets, del que realment és, es converteix en un fet revolucionari** (en paraules de Lenin "La veritat és sempre revolucionaria).

Què de totes les propostes que llancen Podemos, Izquierda Unida, etc. pot convertir-se en una realitat en cas que aquests partits aconsegueixin el govern? Parlen de la banca pública, de persecució de la corrupció, eliminació dels privilegis, supressió de l'atur i fins i tot, la nacionalització dels sectors estratègics és molt fàcil, solament fa falta **pagar uns bons experts en Marketing i Comunicació** que recullin les reivindicacions del poble; però l'important és si totes aquestes propostes poden fer-se realitat i si encara aquestes es van a impulsar per millorar les condicions de vida de la classe treballadora i dels sectors populars.

En les eleccions s'escull als polítics, però qui escull als oligarques de la indústria, l'energia, del comerç i de la banca que tenen el poder de l'Estat i que són qui realment governen? El partit que **no qüestiona la dominació d'aquest bloc oligàrquic,** per molt positives que siguin les seves propostes, no podrà dur-les a terme (no posarà els fets a l'altura de les paraules) i, per tant, solament podrem considerar-lo com un partit de xerraires. Un partit de xerraires que per la seva incapacitat serà **còmplice dels problemes**. Una incapacitat derivada per **renegar la perspectiva classista i marxista** que analitza la societat en base de la posició de cada classe social.

Amb motiu del **30 Aniversari de la creació del Col•lectiu dels Joves Comunistes** observarem les experiències acumulades a partir dels anys 80. Així podrem veure que hi va haver **episodis èpics,** carregats d'avenços, però també **moments marcats per la traïció i d'una dura resistència** contra les condicions més adverses de tot tipus. Però poder sigui aquest un dels pitjors moments que les CJC/JCPC hem après més i per això ens hem enfortit fins a ser la Joventut Comunista que som avui en dia.

Un dels més importants ensenyaments, sobre el qual han insistit al llarg de la història de molts comunistes, és la necessitat de mantenir una **lluita oberta contra l'oportunisme** tant a dins com a fora de l'organització. Això té relació amb el que dèiem com al principi: és imprescindible que un jove comunista **aprengui amb rapidesa a distingir entre la xerracaria i l'honradesa de ser** constant i organitzat. Especialment ara en època de crisis, quan tota la societat es posa cap per avall i surten a la palestra tot tipus de moviments i partits que pretenen canalitzar l'esclat social.

Davant d'aquesta situació, els joves del poble treballador, que no tenim res a perdre, hem de reconèixer quin és l'únic partit polític de tot el reguitzell actual, que **no ens vulguin vendre per uns quants vots un escó en el parlament.** I sens dubte, en aquest partit no pot ser altre que aquell que sigui format per aquells que no tenen res a perdre, és a dir, un partit de la classe obrera, amb un programa polític revolucionari: **el Partit Comunista dels Pobles d'Espanya.**

Tota la resta de partits veiem com d'una manera o altra intenten **posar-nos al cap el joc institucional** argumentat que encara es poden extreure algunes mesures positives dels sectors populars, quan la realitat demostra ser més aviat la contraria i **aquest acaben governant igual,** s'anomenin PP, PSOE, PNV, CIU, UpyD, IU i dintre de poc, Podemos.

Perquè, encara que l'enorme ofensiva que els grans monopolis de la informació ha finançat per fer-nos creure que ha arribat el final de les ideologies i que el comunisme estava mort, **la importància de la ideologia comunista -del marxisme-leninisme- es fa patent a cada una de les lluites obreres i populars**, doncs, sense la direcció dels comunistes les reivindicacions es queden diluïdes com un terròs de sucre.

En canvi, quan els comunistes estem presents, impulsant juntament amb els treballadors, els estudiants, els veïns o les dones treballadores les lluites, sempre aquestes els hi queda un pòsit, perquè pels **comunistes una lluita no aconsegueix els seus objectius, sinó que es transforma en una estructura organitzada** que planta cara constantment a l'oligarquia i als seus sequaços.

Poden preguntar-ho als treballadors de Coca-Cola, als de Minerplan, als d'Atento, als d'Isofotón...; als estudiants de Catalunya, als de Madrid, als de València...; a centenars de companys i de companyes que tant de la CJC/JCPC com del PCPE hem estat **recolzant amb fermesa, sense pensar ni un sol moment en entregar-nos ni entregar-los.** Perquè, com ja hem dit, igual que ells, nosaltres no tenim res a perdre.

Les CJC/JCPC del 2015 no som ja aquesta organització juvenil amb els principis molt clars però que encara no era coneguda. Avui, les CJC/JCPC, amb 30 anys d'història a les nostres espatlles, es inseparable de la unió amb el PCPE, **som una organització reconeguda cada cop més per la joventut** i que encara pretén continuar donant més passes endavant.

Som molt conscients que cada cop més que avancem, **més enemics crearem, tant en les files de l'oportunisme,** a les que denunciem sense que ens tremoli el pols, **inclús les forces repressives de la burgesia,** policials i d'altres tipus, que faran tot el possible per parar-nos (inclús amb actes de repugnant crueltat, com els companys de Mèxic assassinats per l'Estat). Però, **per molt que s'esforcin, mai ho aconseguiran.** Doncs, en la mesura que el PCPE i les CJC/JCPC siguem reconeguts com a vanguardia per més treballadors, **més capacitat tenim per atrinxerar-nos dels atacs**, i, a partir d'aquesta posició avantatjada, tornar a la carrega fins a prendre la posició que legítimament correspon a la nostra classe: el poder polític.

Ens podran arrancar la terra, però no ens podran arrancar els cors dels treballadors i treballadores honrats.

Adrián J. Bertol, Director de Tinta Roja

L'avenç dels comunistes és posició a posició, sense deixar-se enganyar pels gemecs dels oportunistes.

30 anys de lluita pels drets dels estudiants.

Un exemple de coherència amb els nostres principis!

La lluita per **l'educació pública, gratuïta i de qualitat,** al servei de la classe obrera i del poble treballador, ha estat, en aquest 30 anys d'història de les CJC/JCPC, uns dels pilars bàsics dels quals com organització juvenil comunista ha centrat la seva activitat diària, sempre amb l'objectiu **d'organitzar l'estudiantat** per la defensa dels seus drets i augmentar el nivell de les reivindicacions, senyalant el veritable enemic de l'estudiant d'extracció obrera i popular: el capitalisme.

*La intervenció de les CJC/JCPC va permetre a l'organització detectar una de les principals deficiències que el estudiantat en la lluita tenia: **la manca d'organització de base i periodicitat de la cúspide de la lluita estudiantil.***

A partir de mitjans dels **anys 80,** en ple procés de reconstrucció de la joventut comunista en el país, les CJC/JCPC van estar presents a les lluites estudiantils centrades en aquell període contra l'augment de les traves per poder accedir a la universitat i contra la selectivitat. Aquestes lluites **contra els atacs de l'educació per part del govern de Felipe González** van permetre a l'organització comunista participar de diferents experiències organitzatives com varen ser la **Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà,** que inicialment organitzava a uns 40 instituts, fonamentalment a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. D'altra banda, en l'àmbit universitari existia la CEEU, **Coordinadora Estatal d'Estudiants Universitaris,** que coordinava tot el moviment estudiantil de totes les posicions político-ideològiques. En 1985 en aquesta coordinadora varen participar les CJC/JCPC amb la intenció de desburocratitzar-la i convertir-la en un instrument positiu per vertebrar les lluites estudiantils.

La intervenció de les CJC/JCPC en la lluita estudiantil va permetre a l'organització detectar una de les principals deficiències que el estudiantat en la lluita tenia en aquell moment: **la manca d'organització de base i periodicitat de la cúspide de la lluita estudiantil.** Per tractar de donar continuïtat a la lluita, era necessari organitzar al estudiantat a partir de la base. La proposta clara de les CJC/JCPC a partir de 1986 va ser crear **una associació unitària de caràcter progressista** on poguessin confluir totes les organitzacions d'esquerrer, però fonamentalment grans masses d'estudiants. Encara que els contactes polítics dels quals es van fer, l'associació unitària no va ser possible donat que les diferents joventuts com la socialista o les diverses nacionalistes, varen crear el seu propi sindicat. Això va obligar a les CJC/JCPC a **promocionar una associació que fos unitària amb les masses,** però no amb altres posicions del que s'entenia com "esquerra".

Totes aquestes reflexions polítiques conflueixen en **l'abril de 1987** amb la celebració d'una **Conferència sobre Moviment estudiantil.** Aquesta acaba amb la idea que el SE no és una eina de lluita vàlida (que amb el temps s'ha acabat demostrant) i per tant, la proposta estratègica serà **la construcció d'una Associació Estudiantil Unitària.**

A l'hora de portar la teoria a la pràctica, després d'aquesta conferència **va augmentar el treball en els centres d'ensenyament mitjà,** sent el moviment estudiantil universitari pràcticament residual. Existien col•lectius de centres d'ensenyament mitjà a quasi a tota Espanya, a més de **moltes associacions estudiantils d'estudis mitjans** en les quals participàvem i impulsàvem. Juntament amb aquest treball de base es va aconseguir generar una Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyances Mitjanes que va permetre dirigir la part de la lluita a respondre a cada atac del govern socialdemòcrata del PSOE amb nous períodes de lluita.

*En aquest període hem apostat fermament per crear **associacions d'estudiants a cada centre d'estudi,** com a pas indispensable per estructurar un sindicat estudiantil construït des de la base.*

La caiguda del bloc socialista i la crisi del camp revolucionari varen repercutir en la vida diària de les CJC/JCPC i en la seva capacitat d'intervenir en el moviment estudiantil. El que es va construir en els anys anteriors, les diverses associacions i coordinadores estatals desapareixen, en assumptes organitzatius, **els anys 90 van ser un període bastant complicat pel moviment estudiantil.** Són anys de lluita contra **la LOGSE,** que suposa una obertura cap a la privatització i de la mercantilització de l'educació. Els comunistes plantegen tots i cada una de les lluites estudiantils per començar a reconstruir les associacions d'estudiants entre les quals destaquen Estudiantes Progresistas.

En **1998 s'aprova el Pla Bolonya** i a partir d'això, les reformes i els projectes de transformació de l'educación en benefici del capital s'han succeït. **La LOU, l'Estrategia Universitaria 2015** i finalment la **LOMCE.** Lluny d'aturar-se, l'ofensiva del capital contra l'educació pública s'augmenta cada dia.

En aquesta última dècada, i sobretot a partir de la celebració de la Conferència del Movimiento Estudiantil (2012), el VIII Congreso de los CJC/JCPC (2013) i l'Assemblea de Quadres del Moviment Estudiantil, els Col•lectius de Joves comunistes hem anat polint la nostra proposta amb lluita per una educació pública, gratuïta i de qualitat. En aquest període hem apostat fermament per **crear associacions d'estudiants a cada centre d'estudi,** com a pas indispensable per estructurar un sindicat estudiantil construït des de la base i que es converteixi en l'eina necessària perquè l'estudiantat combatiu sigui capaç de plantar cara a les reformes i atacs que el capital monopolista llança diàriament contra el poble treballador, en aquest cas, referent a l'educació.

Aquests 30 anys de lluita estudiantil demostra que els atacs de l'educació pública no eren fets aïllats, sinó que són part **d'un procés de privatització i de destrucció de l'ensenyament públic.** Actualment, aquests atacs provenen, n'ultima instància, de ***la UE i del capital monopolista europeu.***

Cada lluita, cada avanç, cada retrocés i en definitiva, cada moment de confrontació entre el poble treballador i el capitalisme, formen part d'aquest procés d'aprenentatge col•lectiu a l'hora d'afrontar les lluites futures. La lluita per la defensa dels interessos dels estudiants no és aliena en aquest aprenentatge i amb els començos de la nostra lluita, **les CJC/JCPC hem senyalat la necessitat d'organitzar al estudiantat de la forma més eficaç possible.** En un exercici de coherència, la tasca actual de les CJC/JCPC és recollir tota l'experiència de lluita i aprofitar-la per construir, quan sigui més possible que tard, el **sindicat estudiantil estatal.**

Guillermo De Tuya

Què hi ha al darrere del… …Sindicat d'Estudiants?

Els dirigents del SE; Tohil i Beatriz, van materialitzar el vincle del SE amb EU afiliant-se a la formació.

A qualsevol alumne li sonarà el nom del "Sindicato de Estudiantes" perquè **omple les portades dels mitjans del capital** amb les seves vagues de tres dies, tant llargues com inassumibles, que de tant en tant treuen a alguns estudiants dels instituts als carrers.

Aquest sindicat, creat en els anys 80, **va vendre els fills dels treballadors en la vaga general massiva estudiantil de 1986/1987** en la que els seus líders vinculats a les Juventudes Socialistas varen entregar la lluita popular al llavors gestor del capitalisme que era el PSOE. Però no és història antiga del que s'ha de parlar. Tot i que, s'ha de demostrar els antecedents d'aquesta estructura.

El Sindicato de Estudiantes **és un grup reduït de persones.** Llavors, per què té tanta repercussió mediàtica les seves convocatòries de vaga de tres dies donada la incorrecció de la seva pràctica sindical? Doncs pel **suport constant que li proporciona l'Estat** mitjançant subvencions, arribant a ser inclús un sindicat fantasma que compta amb alliberats i una direcció professionalitzada, així com **una difusió sobredimensionada dels grups PRISA i MEDIAPRO,** i els diaris com El País i Público, mitjans de la banca i dels grans empresaris.

La direcció del SE té clars vincles amb el PSOE i, més recentment, amb IU.

Aquesta complicitat té dues causes: el Sindicat d'Estudiants, convocant grans mobilitzacions sense coherència ni base organitzativa, **crema a l'alumnat desmobilitzant-lo,** el que interessa és que els grans empresaris i banquers, el capital, els propietaris de la premsa; segon, que la direcció del SE té clars vincles amb el PSOE i, més recentment, amb IU, cosa que acaba nodrint al propi SE de persones d'aquests dos partits. La seva vinculació recent amb IU farà que tendeixi a unificar-se amb Estudiantes En Movimiento, de tal manera que es converteixin en la força estudiantil reformista per excel•lència en instituts i universitats.

El Sindicato de Estudiantes ja en els seus orígens destrueix el moviment estudiantil organitzat, i és, des de fa dècades, **el cavall de Troia de la socialdemocràcia entre l'estudiantat.**

Pablo José Terrones

Què hi ha al darrere… …d'Estudiantes en Movimiento

EeM no dóna suport a l'eliminació de les tases educatives (gratuïtat). Tan sols està en contra de les pujades.

Estudiantes en Movimiento (EeM) és una coordinadora d'associacions estudiantils de la que **des de la CJC/JCPC fem una crida a participar fa uns anys,** amb la intenció de transformar-la en un sindicat estudiantil en l'àmbit de tot el país que colpejaria amb un sol puny per una educació completament pública i gratuïta.

Però, **l'enfrontament intern no va tardar a aparèixer entre aquells que volíem un moviment estudiantil combatiu i el reformisme** que aprofitava les mobilitzacions per aconseguir pactes i reformes mínimes. I és que EeM defensa taules amb reivindicacions com la progressiva eliminació de finançament públic als centres privats, derogar solament les ultimes reformes de la PAU i planteja una baixada progressiva de les tasses tant en la Universitat com a en FP… en comptes d'eliminar tot finançament privat, derogar totes les mesures contra l'estudiantat i eliminar les tasses.

*l'enfrontament intern no va tardar a aparèixer entre aquells que **volíem un moviment estudiantil combatiu** i el reformisme que aprofitava les mobilitzacions per aconseguir pactes i reformes mínimes.*

Aquestes contradiccions internes entre el sector combatiu i oportunista encara s'agreugen més quan **durant els debats dels mateixos dirigents de EeM prioritzaven unes eleccions al Claustre en comptes d'una Vaga Educativa.**

A més a més, el seu funcionament impedeix canviar el contingut d'aquestes reivindicacions, ja que una **comissió executiva és la que pren la majoria de decisions** i no dóna opció a debat. Els membres de les comissions són elegits a cada trobada segons els assistents (que són una minoria), sense tenir en compte quins assistents són els més capacitats o les associacions que no havien pogut assistir.

Per altra banda, quan una associació nova vol entrar ha de tenir una gran paciència perquè **és molt difícil superar tots els impediments burocràtics que té posades.**

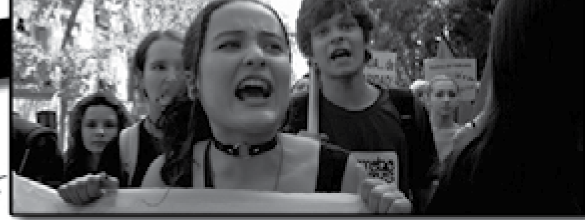
Aquestes són en part les raons per les quals molts estudiants **hem deixat de veure en EeM un punt de trobada** a on els estudiants lluitadors comencin a organitzar-se en l'àmbit estatal i entenem cada cop més que **EeM es convertirà en la secció estudiantil d'Izquierda Unida** ja que directament la majoria dels membres són de la UJCE (JCC en Catalunya) i/o Jóvenes de IU.

Estrella Alonso

[La Joventut Comunista lluitem per la construcció d'un veritable sindicat estudiantil estatal defensor dels interessos dels fills i filles de treballadors, que funcioni de manera transparent i democràtica.]

Estudiants del Bloc d'Instituts de Madrid a la vaga educativa d'octubre.

Les diferències entre una assemblea i una associació

De la mateixa manera que el treballador s'organitza en el seu centre de treball, **l'estudiant s'ha d'organitzar en el seu centre d'estudis.** Això és pel simple fet que és allà on patim per les nostres pròpies carns la massificació d'aules, l'empobriment de les infraestructures, el preu del material escolar, les dificultats per poder accedir a estudis superiors...; en definitiva, l'estratègia del capitalisme de privatitzar i el•litització de l'educació.

Ara bé, per saber escollir bé com lluitar contra això, **hem de conèixer les diferències entre les dues formes d'organització que són les més habituals:** l'assemblea i l'associació.

Són molts els que parlen d'una organització basada en l'assemblearisme, que no té en compte que **l'assemblea és una estructura molt inestable,** perquè un dia l'assemblea pot comptar amb 50 membres i l'endemà, amb 10. Aquesta inestabilitat es deu al fet que en l'assemblea podem trobar a gent de molts graus diferents de compromís. Això no vol dir que l'assemblea no ens pugui ser útil. **Podem convocar una assemblea per alguna cosa en concret** com pot ser una vaga o una reivindicació del centre, però no podem esperar a organitzar als nostres companys al voltant d'una organització tant inestable.

*L'assemblea **és una estructura molt inestable**, perquè un dia l'assemblea pot comptar amb 50 membres i l'endemà, amb 10*

Aquí és on entra el paper de l'associació. **L'associació és aquell nucli fort i conscienciat d'estudiants que, pel seu nivell de compromís, lluiten de manera constant** i s'encarreguen de convocar les assemblees en les jornades de lluita, involucrant així a tots els estudiants en el projecte de l'associació. És el pas de la unió puntual amb l'organització permanent que li dota a aquestes estructures de la força que no tenen les assemblees i els moviments assemblearis.

Aquestes associacions fortes i consolidades són les bases de les quals ha **d'alçar-se el nou sindicat estatal** amb les que aquests estudiants ens llençarem a l'ofensiva per conquerir de manera definitiva el dret a l'educació.

Pablo Medina

Com seguir endavant amb la lluita del centres concertats

Encara que la principal activitat del moviment estudiantil sigui dins dels centres públics, cal no oblidar que també **hi ha joves de famílies treballadores que estudien en centres concertats,** i per tant, aquests centres també són un espai de lluita, sobretot per aquells que estudien en ells. La característica peculiar és que hauran d'esquivar moltes més limitacions i que la majoria de les ocasions actuar al marge del centre.

La primera limitació que es poden trobar és que els **alumnes estan molt més vigilitats pel professorat i per l'equip directiu** del centre que en els instituts públics. Llavors és molt més difícil articular qualsevol forma d'organització, perquè, intentaran evitar que això es porti a terme **a partir dels reglaments del règim intern.** Especialment, aquells col•legis religiosos i/o amb marcada tradició conservadora, que a més a més introdueixen idees als estudiants a les classes, fet que influeix molt a l'hora que els companys tinguin més disposició d'iniciar la lluita.

*Es molt més difícil articular qualsevol forma d'organització, perquè, intentaran evitar que això es porti a terme **a partir dels reglaments del règim intern.***

En el cas que el professorat i la direcció del centre no permetin l'organització, llavors **els estudiants haurien d'organitzar-se fora de l'horari escolar,** formant una associació que tingui reunions a la sortida del col•legi, podent fer repartiments o altres activitats encara que sigui en l'exterior del centre. Però el que està clar és que els estudiants **no poden deixar-se frenar perquè la direcció digui una o una altra cosa,** ja que aquests també són representats del model educatiu capitalista contra el qual lluitem.

Una qüestió important a explicar als estudiants i al professorat és que aquests centres **la lluita per l'educació pública no significa que ells es quedaran al carrer** i solament queden els centres públics, sinó que aquests centres passen a ser gestionats de manera pública sota un altre model educatiu dirigit pel poble treballador.

A més a més, en els centres religiosos, la tàctica dels comunistes **no pot ser un enfrontament directe amb la religió,** doncs l'eliminació d'aquestes creences no s'assolirà simplement criticant a aquells que les tinguin, sinó eliminant els problemes socials dels quals fan que el poble tingui aquelles creences, la majoria relacionades amb el capitalisme. Per això primer s'ha de cridar a l'estudiant a què s'uneixi a la lluita contra la privatització de l'educació.

Arturo Hermosa

Pancarta a una manifestació a Lleó per l'Educació Pública. Retallades per al capital i el clergat!

La lluita dels bombers forestals

Tots sabem com de destructiu és un incendi en les nostres muntanyes, i més encara **com de catastròfic pot ser pel poble treballador rural**, que pot quedar-se sense la seva casa o sense els mitjans que utilitza per mantenir-se (granja, camps, una petita tenda, etc.).

El que no sabem tant és sobre els herois i heroïnes que lluiten contra aquests incendis, no per les seves pèssimes condicions laborals. No sabem que, com ja ha succeït, si **per accidents o pel desgast físic** propi del seu ofici es veuen incapacitats per treballar de bomber forestal i se'n van al carrer. No sabem tampoc el **sou miserable** que tenen, ni de la inexistència de convenis col•lectius que els hi correspon a la majoria professional. No sabem del tracte indigne que aquests treballadors **reben de l'empresa pública Tragsa.** No sabem la lluita que constantment porten a terme, no contra el foc, sinó contra les contrareformes laborals, contra els seus explotadors i en definitiva contra l'opressió del capital. I no sabem res d'això perquè no volen que ho sapiguem. Perquè la dictadura de la burgesia no es manté per art de màgia, sinó silenciant a la veu de la classe obrera perquè estigui dividida.

"Nosaltres donem suport a qualsevol altra lluita de la classe obrera, qualsevol altra lluita obrera en l'àmbit nacional, perquè ***volem que se'ns reconegui el treball de la classe proletària".***

El seu esforç és inútil. No ens poden mentir sobre el que és evident. I els treballadors s'organitzen. Els bombers forestals, entre ells els treballadors de les **Brigades de Reforç contra Incendis Forestals (BRIF),** s'anadonen que la seva realitat del dia a dia d'aquesta necessitat. Unir les seves lluites per organitzar les victòries. Del col•lectiu dels bombers forestals en general, d'Associacions de Treballadors com la de les BRIF (ATBRIF), que cohesioni la lluita d'aquests treballadors. Però també de la unitat de la classe obrera per organitzar aquesta victòria.

En paraules d'un treballador de la BRIF de Daroca, Aragó: "aquesta és una lluita social. No volem cobrar diners i ja està (•••). Per descomptat, nosaltres donem suport a qualsevol altra lluita de la classe obrera, qualsevol altra lluita obrera en l'àmbit nacional, perquè **volem que se'ns reconegui el treball de la classe proletària".**

Rodrigo

L'ebola o com responsabilitzar als treballadors els errors de la patronal

Després del contagi d'ebola per part de la infermera Teresa Romero, varen ser pocs dies que va tardar **el Conseller de Sanitat per culpar a la treballadora del cas succeït.** No és la primera ni l'última vegada que amb l'única fi d'enganyar a la resta del poble treballador, els consellers i ministres que gestionen el poder dels monopolis, culpen als mateixos treballadors de les penalitats que aquests mateixos pateixen.

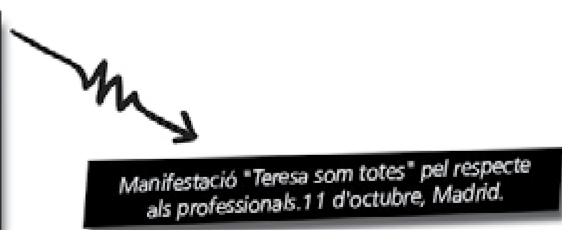
La realitat és que **qui imposen les condicions laborals són els mateixos que posseeixen els mitjans de producció**, qui pateix les conseqüències? La classe obrera en els seus centres de treball. Per la burgesia, està clar que l'auxiliar d'infermeria va ser la culpable de contagiar-se del virus ebola. No té res a veure amb el procés de privatització de l'Hospital Carlos III com centre de referència estatal en el tractament de malalties tropicals, ni la manca de formació dels professionals sanitaris per atendre als pacients d'ebola, ni la falta de recursos per atendre a aquest tipus de malalties, etc.

Qui imposen les condicions laborals són els mateixos que posseeixen els mitjans de producció, *qui pateix les conseqüències? La classe obrera en els seus centres de treball*

Els capitalistes ens exploten cada dia, ens condemnen a la misèria, ens exposen a guerrer, malalties i a tota classe de barbàrie. Altres exemples clars dels quals se'ls va culpar als treballadors varen ser **els accidents del metro de València o del tren Alvia a Santiago.** Quan el que està en joc són les vides de la classe treballadora o el màxim benefici, que ningú dubti del que tria el capitalista. No perquè siguin uns malvats sinó perquè **aquest sistema es basa en la més despiadada explotació a la classe obrera** sota deplorables condicions, com va dir el mateix Marx "el capitalisme ve al món regalimant fang i sang". A sobre que patim els accidents laborals per les penoses condicions de treball, l'estrès del qual ens mantenen, els enormes desplaçaments d'on vivim cap a on treballem... ¿a sobre tenen la barra de culpar-nos?

Alex Sanz

Així treballa un comercial

*“Tens ganes de treballar i guanyar molts diners? Tenim ofertes de treball per tu”. D'aquesta manera comencen **moltes ofertes de treball que s'amaguen sota unes paupèrrimes condicions laborals.** La majoria d'aquestes versen sobre feines com a comercial.*

Les condicions acostumen a ser **un salari base molt baix, amb uns percentatges en funció de les ventes.** Sobre aquests percentatges es mou la clau de l'explotació, ja que imposen uns objectius altíssims per aconseguir unes bones condicions del que comporta **estar més hores de les establertes** o en molts casos a no arribar al salari mínim interprofessional.

La forma de cotitzar a la seguretat social (quan es fa) és també lleonina. En els menors dels mals casos **es cotitzen menys hores de les que més es treballen**. En els pitjors s'incompleixen directament la legislació laboral amb el que es reconeix com un **“fals autònom”**. L'empresa obliga a donar-lo d'alta del Règim d'Especial de Treballadors Autònoms per desenvolupar un servei que ella mateixa realitza.

Aquesta pràctica és un frau, no és en absolut anecdòtica, però la inestabilitat laboral i dificultat de demostrar-ho amb la situació actual d'atur juvenil **fa que una part de la joventut es vegi abocada a aquesta cotització.**

S'incompleixen directament la legislació laboral amb el que es reconeix com un “fals autònom”.

Hi ha diverses formes, des de persones que aborden pel carrer demanant afiliació a **ONGs**, la clàssica **venta d'assegurances**, i últimament agafa molta força el **model piramidal** disfressat darrere de la paraula “multinivell”, a on qui distribueixen els productes d'una empresa aconsegueixen més persones perquè distribueixin més els productes fluint en percentatges d'avall fins de dalt i havent de comprar en moltes ocasions els mateixos productes prèviament per vendre'ls.

L'elevat nivell d'atur fa que les empreses puguin augmentar l'explotació **perquè serveixen d'excusa per l'incompliment d'objectius per acomiadar davant la menor queixa i buscar a una altra persona a què explotar.** Aquesta inestabilitat laboral fa que sigui cada cop més difícil la sindicació i la lluita obrera, això no obstant, no és irrealitzable i és precisament la nostra lluita l'única que pot donar-nos les condicions més dignes de treball.

Pedro Pérez

Ens treuen el temps inclús de descans

M'aixeco cada dia a les 7 del matí, em dutxo, em vesteixo, esmorzo i agafo el transport públic per anar a treballar. Entro a les 9 de matí (en això sóc afortunat), tinc descans de dues hores per dinar, torno a entrar a les 4 i surto a les 7 de la tarda. Després del treball o bé tinc **cursos de reciclatge o classes d'anglès**, per la qual cosa acabo arribant a les 9 o a les 10 de la nit a casa meva. Els dissabtes treballo als matins, pel que tinc dissabte a la tarda i el diumenge al matí fer aquelles coses que no he pogut fer durant la resta de la setmana. Ordenar i netejar la casa, fer el menjar i un llarg etcètera. Quants joves us sentiu identificats amb mi?

Ens treuen el temps perquè ens organitzem, amb l'objectiu que únicament treballem per ells.

Cada dia que passa **el temps de descans és més reduït,** no hi ha temps per pensar ni reflexionar. Som igual que màquines i fem les coses per inèrcia; és el que volen, bufa el vent i ens deixem porta. **Ens treuen el temps perquè ens organitzem,** amb l'objectiu que únicament treballem per ells, perquè siguem els seus esclaus. Venem la nostra força de treball per quatre duros i a més a més ens volen continuar seguint explotant; això no ens agrada i per això ens fa mal.

Una de les reivindicacions tradicionals del moviment obrer va ser **8 hores de treball, 8 hores de descans i 8 hores de son.** Realment podríem mesurar el balanç de força que tenen els treballadors i la força que tenen els patrons segons com es distribueixen en aquestes hores per una cosa i l'altra. Perquè moltes vegades es treballa més de 8 hores, i a més a més després amb el transport es perd una bona estona, i si a més s'ha de passar una altra estona formant-se per continuar treballant, doncs ens podem imaginar com se'ns està explotant.

Per descomptat **la solució no és mirar cap a un altre costat** i pensar que els altres encara estan pitjor, sinó prendre contacte amb els companys i plantar cara organitzant-se. Perquè la lluita pel temps lliure és més que una lluita dels treballadors contra l'intent del patronal per **esprémer encara més el nostre treball.**

Markel Pum

El poder dels obrers comercials: impedir que el capitalista tanqui el guany

El desmantellament de la indústria espanyola com a conseqüència de l'entrada del nostre país a la Unió Europea i l'increment del "sector serveis", va donar lloc a nombrosos discursos que negaven l'existència de la classe obrera.

La gran quantitat de feines que observem a l'actualitat relacionades amb el **comerç, tractament de la informació, gestió, màrqueting, publicitat, comunicació,** etc., va donar lloc a la possibilitat de constituir diferents corrents ideològiques que negaren la lluita de classes, tant per par de la dreta, ja que afirmaven que la classe obrera industrial havia estat delmada i per tant, deien que ja no existia; com per part de l'esquerra, ja que davant una classe obrera industrial disminuïda, van defensar que l'element que creava valor ja no eren els treballadors sinó la fàbrica social, és a dir, la societat al seu conjunt, en una interrelació amb els treballs intel•lectuals o cognitius. Per aconseguir això, **van negar la teoria del valor-treball i així la teoria de plusvàlua de Marx.** Ja no era la classe obrera la que tot ho produïa sinó la multitud, o com diuen avui dia, la gent. A això es va anomenar capitalisme cognitiu, i al treball d'aquesta multitud "treball immaterial", teoritzat principalment per Antonio Negri i Mauricio Lazzarato i defensat per l'oportunisme actual. Pablo Iglesias, actual líder de PODEMOS, va dir al respecte: "la nova mercaderia cognitiva no és mesurable en unitats-temps o mesures/producte, és imprecisa i irreductible a qualsevol equació de temps socials mitjos, el que desactiva la famosa llei del valor-treball marxiana" (Iglesias, 2005). Amb això, Iglesias està situant que no funciona ja la llei del valor-treball, ja que les mercaderies actuals, resultat d'un treball immaterial, no incorpora part del valor del treball produït pels obrers i mesurat en unitats temporals, sinó que és **quelcom que no es pot mesurar, generant una xarxa de subjectivitats (ments)** que en última instància donen lloc a l'aparició del valor de les mercaderies.

Sense els obrers comercials el capitalista no aconsegueix "realitzar" la plusvàlua, en el sentit de que la mercaderia ha de ser venuda perquè finalment el burgès es pugui apropiar del plusvalor.

Si tota aportació i desenvolupament de l ciència marxista és ben rebuda i un deure de tot comunistes, aquestes teoritzacions cauen més aviat en la seva "revisió" i negació dels principis que la fonamenten. Com pensar avui des del marxisme tots aquestes feines no lligades directament amb la producció industrial? Al Tom III d'El Capital trobem la formulació teòrica d'aquest problema i moltes pistes de com resoldre'l. Marx demostra al Tom I que **la generació de valor i la conseqüent extracció de plusvàlua es produeix en el procés de producció i no en el de circulació.** Si en aquest darrer no es produeix res, quin paper tenen les treballadores de botigues de roba, els cambrers, els operadors de telemàrqueting, les comercials de productes...?

Marx afirma que el "treballador de comerç és un assalariat com qualsevol altre" en la mesura que el seu salari es determina pels costs de la reproducció de la seva força de treball. No genera valor perquè es situa a l'esfera de la circulació, però el capitalista comercial no pot viure sense ell perquè "a pesar de no generar plusvalor, genera per a ell apropiació de plusvalor". Això significa que sense **els obrers comercials el capitalista no aconsegueix "realitzar" la plusvàlua,** en el sentit de que la mercaderia ha de ser venuda perquè finalment el burgès es pugui apropiar del plusvalor. Els obrers comercials no produeixen plusvàlua però són poderosos en què **poden interrompre el cicle de rotació del capital,** i per tant paralitzar el guany tant del capitalista comercial com industrial.

La societat capitalista es caracteritza perquè ***el que és bo per a l'economia*** *, és a dir ,per a una minoria oligàrquica* ***,és dolent per a la majoria.***

Marx exposa que inicialment els obrers comercials són els millor remunerats, però que hi ha una tendència història a que això deixi de ser així: "la força de treball d'aquesta gent es desvaloritza a mesura que avança la producció capitalista; el seu salari disminueix mentre augmenta la seva perícia laboral". Com més avança la ciència i la instrucció pública, **més fàcil és que qualsevol pot realitzar el treball comercial,** que fa que es depreciï aquesta força de treball. La precarietat del mercat laboral juvenil i els sectors als que està destinada la joventut obrera és una bona mostra d'aquest fet.

Per Negri i Lazzarato, la sistematització i implantació de treballs relacions amb l'esfera de la circulació, més concretament, amb les diferents tècniques que fomenten la venta accelerada de mercaderies (publicistes, estadistes, gestors d'informació, etc.), ens porta a rebutjar la llei del valor-treball, en tant que "el treball immaterial produeix [...] valor econòmic". És això un argument per refutar la teoria de Marx? No, en quant aquests tipus de treball són parts especialitzades (si bé desenvolupades en funció de diferents tècniques i tecnologies) d'activitats relacionades amb el procés de circulació. Defensar el fi de la teoria del valor-treball recorrent al augment dels treballs relacionats amb el procés de circulació és prendre una causa per un efecte, ja que el creixement de l'esfera de la circulació es dona només quan hi ha "més valor i guanys a realitzar" (Marx), **sent impossible trobar la valorització en l'esfera de la circulació.** Per això, Marx sosté que "l'augment d'aquest treball és sempre un efecte, i mai una causa de l'augment del plusvalor".

La teoria del treball immaterial apareix això com **una forma vulgar d'empirisme,** desenvolupant-se des del fet de l'increment de les feines no directament fabrils, però prescindint d'un marc teòric del que realitzar l'anàlisi, **el que el porta a doblegar-se a projectes d'altres classes diferents a la obrera.** No és casualitat que l'oportunisme d'avui dia es nodreixi de fonts com aquesta.

La teoria del treball immaterial apareix això com una forma vulgar d'empirisme,

Lque el porta a doblegar-se a projectes d'altres classes diferents a la obrera.

Roberto Guijarro

Manifestació pel futur del camp i la joventut rural. Madrid, 15 de gener.

Joves al medi rural: sense futur, sense oci i sense recursos

Encara que la població rural a l'Estat espanyol no representa un gran percentatge (22% del total) i a es està envellida (un 31% és major de 65 anys) **encara hi ha molts joves que viuen a pobles** i que sofreixen, encara més, tota una sèrie de limitacions.

Així doncs, molts pobles **no disposen ni amb uns recursos bàsics (instituts, biblioteques)** per poder estudiar i **desplaçar-se a una localitat propera pot ser una odissea,** amb autobusos que passen cada hora o cada dues hores i viatges interminables. En algunes localitats, ni tan sols existeix el transport públic.

> *El consum d'alcohol està 10 punts per sobre al medi rural que al medi urbà i el consum de drogues illegals es triplica.*

Això suposa que **només el 6% de la població rural tingui estudis superiors (universitaris) enfront el 11% de la població urbana,** donant-se el cas de molts d'aquests que han d'emigrar a la ciutat per trobar feina com a graduats. Els joves no tenen com estudiar i per ells suposa un gran cost tant econòmic com de temps una acció tan senzilla com agafar en préstec un llibre de la biblioteca.

La majoria de les zones rurals **tampoc disposa d'activitats d'oci i cultura.** Les infraestructures esportives estan, quan existeixen, en mal estat ja que els pressupostos dels ajuntaments petits són cada dia més ajustats. Evidentment, tampoc hi ha museus o teatres...

Per tant, molts joves es veuen abocats al **consum de drogues com a "hobby".** El consum d'alcohol està 10 punts per sobre al medi rural que al medi urbà i **el consum de drogues il•legals es triplica.** Com pot ser que la droga accedeixi de manera més senzilla al medi rural si existeixen tantes dificultats com s'ha comentat? Aquí **les autoritats** (tant polítiques com policials, destacant el paper de la Guàrdia Civil) **juguen un rol important fent els ulls grossos** la major part dels cops i inclús participant activament en la venta d'aquestes substàncies.

Ana Escauriaza

La hipocresia sobre el transport

Com a joves, gairebé tots els dies hem de **realitzar algun tipus de desplaçament** ja sigui per anar al nostre centre d'estudis o treball, quedar amb els nostres amics, fer esport, etc. No obstant, la situació dels transports públics cada cop és pitjor.

Pel **desplaçament dins de les ciutats el cost és cada cop més inassumible** degut als constants augments en el preu dels bitllets i abonaments. Segons un informe recent de la OCU, els abonaments mensuals més cars es troben a Madrid (54.60€), Barcelona (52.70€) i València (45€). El **retard** també és una constant, sent Las Palmas de Gran Canaria i Múrcia les dues poblacions amb major retard: un de cada tres autobusos arriba tard.

> ***La poca regularitat dels transports** per desplaçaments mitjans i llargs, juntament amb la eliminació de parades tant de tren com d'autobús discrimina i **aïlla les perifèries de les ciutats i les poblacions petites***

La poca regularitat dels transports per desplaçaments mitjans i llargs, juntament amb **la eliminació de parades tant de tren com d'autobús** discrimina i **aïlla les perifèries de les ciutats i les poblacions petites.**

L'ús de la bicicleta també és problemàtic ja que **no sol comptar amb un carril-bici o aquest és deficient** en el seu tram. També ens exposem a **l'arbitrarietat de la policia que ens sanciona,** estem a la vorera o a la calçada. A ciutats com Zaragoza, Pamplona i Vitòria s'ha arribat a restringir l'ús de les bicicletes pel casc urbà. Es coarta d'aquesta forma l'ús d'un mitjà de transport econòmic.

Pels pocs que es poden permetre un cotxe, a més dels gestos que implica, **el cost de la benzina no deixa de pujar i cada cop costa més omplir el dipòsit.** Al mes de Juny de 2014 el preu del combustible va arribar a preus exorbitants de 1.456 €/L de gasolina i de 1.346€ el de gasoil. Per això han sorgit iniciatives de plataformes on-line per compartir cotxe, les quals s'estan il•legalitzant ràpidament.

Moltes vegades es realitza la falsa acusació als països socialistes de limitar la llibertat de desplaçament. Com hem pogut veure **és el propi capitalisme el que ens limita de manera hipòcrita** al lligar-los als recursos econòmics mentre se'ns condemna a l'atur, a la precarietat i la pobresa extrema.

José Luis Aedo

Assemblea dels treballadors del Metro de Madrid per un servei i unes condicions laborals dignes. juny de 2010.

XIè Congrés de la Joventut Comunista de Grècia (KNE)

Del 18 al 21 de Desembre de 2014, a Atenes, es celebrarà el XIè Congrés de la KNE. La consigna del Congrés és: "KNE- Joventut d'avantguarda del KKE, combativament a camí pel demà socialista, sense crisi, guerres, explotació."

La KNE arriba al seu Congrés amb optimisme revolucionari. Ha pogut respondre, donar passos d'enfortiment i **adquirir noves experiències dins de condicions difícils i complexes** que es caracteritzaren del desenvolupament de la crisi econòmica capitalista amb gran agudesa a Grècia.

Al nostre XIè Congrés, enfoquem la conversa sobre com la KNE s'enforteix, adquirint la capacitat i la preparació d'accionar dins de la joventut sota totes les condicions, com a joventut del KKE, com una organització de combat pel derrocament revolucionari, el socialisme. Com es renova, augmenta les seves forces i, amb les parts més vives i dinàmiques dels joves de les capes obreres i populars **genera una força juvenil d'avantguarda que contribueixi en la lluita contra els monopolis, el poder i la propietat capitalista,** que respongui victoriosament en tot moment de la lluita de classes.

"KNE- Joventut d'avantguarda del KKE, combativament a camí pel demà socialista, sense crisi, guerres, explotació."

Al Congrés, elaborarem a més la **modificació dels estatuts de la nostra organització,** utilitzant l'experiència anterior i més recent.

Les Tesis del Consell Central i en el diàleg precongresual a més destaquen **l'acció internacional de la KNE,** la seva contribució en la solidaritat internacionalista, en la lluita contra l'imperialisme, en la coordinació i l'acció comú amb Joventuts Comunistes i altres organitzacions progressistes a tot el món.

Amb optimisme, resistència i paciència, amb **la convicció de que el mode de producció capitalista ésta destinat pels seus propis antifaços a ser derruït** i reemplaçat per un altre sistema social i econòmic més avançat, enfortim la nostra lluita contra el capitalisme, els monopolis i el seu poder, pel demà socialista, sense crisi, guerres i explotació.

Comité de Relaciones Internacionales del CC de la KNE

Brutal assassinat de 50 estudiants a Mèxic.

Un cop més, **la repressió de l'Estat s'ha bolcat contra els estudiants a Ayotnizapa**, Mèxic, que lluiten contra una educació supeditada als interessos de la burgesia.

Desapareixent 50 estudiants normalistes, *que posteriorment han anat apareixent morts*

Aquest cop els estudiants de l'estat de Guerrero, en concret els de l'Instituto Nacional Politécnicno i les Escuelas Normal Rural, són durament reprimits a sang i foc, **desapareixent 50 estudiants normalistes, que posteriorment han anat apareixent morts.** Aquests successos es deuen a paramilitars que busquen atemorir el moviment estudiantil.

Hem d'aprendre de l'esforç que estan duent a terme els estudiants de Mèxic, entenen que **es mètodes salvatges, a un futur poden tenir lloc a l'Estat espanyol.** Ara mateix la repressió de la classe dominant front als que lluiten per una educació gratuïta i de qualitat per la classe treballadors, es tradueix al nostre estat en multes, criminalització de vagues, càrregues policials... però no hi ha hagut més morts ençà les grans vagues estudiantils dels anys '80. Aquesta situació sens dubte pot donar-se a mesura que s'aguditzi la lluita de classes.

Rafael Medina

S'apropa la 11ena edició de la Trobada Europea de Joventuts Comunistes

Un any més les organitzacions juvenils comunistes d'Europa celebrem a Trobada Europea de Joventuts Comunistes (MECYO). En aquest cas **l'onzena edició, acollida per la nostra organització germana a Alemanya, la SDAJ** (Joventut del DKP), tindrà lloc a Frankfurt durant els dies 7 i 8 de Març.

l'onzena edició, acollida per la nostra organització germana a Alemanya, ***la SDAJ (Joventut del DKP)***

Com l'anterior organització que va acollir aquest esdeveniment a Madrid el mes de Febrer de 2014 vam poder obtenir excel•lents resultats per la nostra organització, tant a nivell polític com organitzatiu. Així mateix, els **CJC/JCPC estem totalment compromeses amb l'impuls d'aquest tipus de trobades** entre organitzacions juvenils comunistes de la nostra regió.

Considerem la celebració del MECYO com una important eina que tenim els joves comunistes **per intercanviar les nostres experiències i posar els nostres anàlisis polítics en comú,** sobre la base d'un debat camaraderil i compartint diferents exemples de la lluita de classes diària dels nostres diferents països **amb la finalitat d'avançar juntament amb els nostres partits** en la derrota del sistema capitalista i en la construcció del socialisme.

Ester Cubero

La importància del 30è aniversari de la fundació dels CJC

El proper 13 de Gener de 2015, els Colectivos de Jóvenes Comunistas complim 30 anys d'història amb la **creació per part del Partido Comunista de los Pueblos de España (PCPE) de la Comissió Estat de Direcció dels CJC/JCPC.** Aquesta va ser la primera direcció provisional que donava forma a un dels importants acords del Congrés d'Unitat dels Comunistes que un any abans recuperava el Partit Comunista al nostre estat.

*Els **Colectivos de Jóvenes Comunistas** complim 30 anys d'història amb la creació per part del **Partido Comunista de los Pueblos de España** (PCPE) de la Comissió Estat de Direcció dels CJC/JCPC*

Un any després, al 1986, el **I Congrés dels CJC/JCPC reunia a més de 400 delegats i delegades** amb el repte de reconstruir la Joventut Comunista a través de la recuperació del marxisme-leninisme, de **l'abandonament de l'eurocomunisme** i les seves formes organitzatives pròpies de la socialdemocràcia, posant fi d'aquesta manera a molts anys de renúncies ideològiques de l'històric Partit Comunista i la seva organització juvenil.

Aquells primers anys van marxar una joventut comunista molt a l'ofensiva amb importants mobilitzacions en l'àmbit estudiantil, en **el treball sindical després de la Vaga General de Juny de 1985 així com la lluita per la pau i contra l'entrada d'Espanya a la OTAN.**

La història dels Colectivos de Jóvenes Comunistas no es troba al marge de la pròpia història del moviment comunista internacional i del nostre Partit, del desenvolupament de la lluita de classes a l'Estat espanyol i el **triomf del procés contrarevolucionari de 1989-1991 a la Unió Soviètica i les democràcies populars.**

Als nostres primers anys de vida podem trobar llums i ombres després de valorar de forma crítica la nostra història; de forma positiva l'impuls d'organitzacions de masses a l'àmbit estudiantil, el treball a les comissions obreres i a l'àmbit obrer juvenil, el desenvolupament de les lluites i la solidaritat internacionalista amb la nostra entrada a **la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD)** així com de forma negativa la dependència política i econòmica dels Partits Comunistes de la Unió Soviètica i algunes democràtiques populars de l'est europeu, que després del triomf contrarevolucionari **condueixen als anys '90 a la quasi desaparició de la nostra organització**, en diferents intents de liquidar el projectes del Partido Comunista de los Pueblos de España.

Després **d'un període de resistència des de mitjans dels anys '90 fins ben entrat el segle XX,** els CJC/JCPC sobreviuen gràcies al decidit treball de desenes de quadres juvenils, homes i dones que avui formen part de les files del nostre Partit i que gràcies a ells i elles, juntament amb la infrangible fermesa dels camarades més veterans que en condicions difícils **van aixecar la bandera de la classe obrera i evitaren que es trenqués el fil roig de la nostra història,** ens acaben llegant després d'anys i anys de lluita en dures condicions de resistència des de la trinxera, la joventuts que som avui dia, constatant **després dels 6è i 7è Congressos** una organització a l'ofensiva, una organització que es llança a organitzar a la joventut obrera i d'extracció popular, superant una llarga i dura etapa de resistència.

*Després del triomf contrarevolucionari **condueixen als anys '90 a la quasi desaparició de la nostra organització,** en diferents intents de liquidar el projectes del Partido Comunista de los Pueblos de España.*

El III i IV Ple del Comitè Central va valorar el desenvolupament polític que hem d'imprimir a la campanya d'aniversari, dissenyant **un calendari durant tot el 2015 que pretén fer particeps a tota la militància dels CJC/JCPC així com companys i amics** de la Joventut Comunista als diferents territoris de l'estat.

Així doncs, els principals punts d'aquest 30è aniversari són els següents:

Recuperació d'un número especial del "Juventud"

Durant el 2015, els CJC/JCPC recuperarem **en substitució d'un número del Tinta Roja, l'històric Juventud.** Aquest va ser l'òrgan d'expressió de la Joventut Socialista Unificada després de la unidad al 1936 i posteriorment, 50 anys després al 1986 dels naixents CJC/JCPC. Com homenatge a tots els camarades que van fer possible aquell òrgan d'expressió, tornem a editar un número de la revista.

II Campament de la Joventut.

La segona edició del Campament de la Joventut - que va substituir a les Escoles "Trifón Medrano" a partir del 2014- tindrà **una temàtica especial del 30 aniversari,** amb exposicions i activitats commemorant els 30 anys

Llibre del 30 aniversari dels CJC/JCPC

Aquesta serà la nostra proposta estrella del 30 aniversari i que per la seva importància, serà la base sobre la qual es desenvolupi el present article. El Comitè Central va valorar molt positivament la realització i **edició d'un llibre que contempli els 30 anys de història dels CJC/JCPC per la seva presentació a Madrid a principis de 2015** i posteriorment una gira per tots els territoris, per donar a conèixer a la nostra militància, simpatitzants i amics així com a la joventut en general la nostra història, la història de la joventut comunista.

Aquest treball va començar amb **la recerca i centralització de documents, revistes, actes, diaris, cartells, enganxines,** etc., de tot el període entre les organitzacions de base i territorials dels CJC/JCPC i demanant ajuda al Partit perquè en locals, seus i domicilis particulars llevessin la pols de tots els materials que ens poguessin servir per emprendre aquesta complicada però a la vegada necessària feina.

*El Comitè Central va valorar molt positivament la realització i **edició d'un llibre que contempli els 30 anys de història dels CJC/JCPC** per la seva presentació a Madrid a principis de 2015*

En aquest marc d'avenç qualitatiu i quantitatiu de l'expressió juvenil del projecte revolucionari a l'Estat espanyol, la Joventut Comunista li dediquem un especial capítol al 30 aniversari de la recuperació de la joventut comunista marxista-leninista durant l'any 2015.

VISCA EL 30 ANIVERSARI DE LA JOVENTUT COMUNISTA!

Sócrates Fernández, Secretari General de la Joventut Comunista

Aquelles teories que es fan passar per marxistes

Segurament els nostres lectors estaran acostumats a escoltar per part dels grans monopolis de la informació **el terme "radical" de forma despectiva,** referint-se a persones o organitzacions que segons ells utilitzen mètodes "il•legítims" per obtenir els seus fins.

Abans d'entrar de ple al que ens concerneix en aquest article, seria convenient fer una reflexió sobre aquest terme tan summament pervertit pels mitjans de comunicació massius. La paraula radical, en cap cas té a veure amb els suposats mètodes "il•legítims" sinó amb la forma d'afrontar els problemes, siguin de tipus polític, social o inclús natural. El terme radial etimològicament prové del llatí i ve a referir-se al més essencial de qualsevol qüestió, a la seva arrel. Per tant, **afrontar un problema de manera radical significa buscar el seu origen més profund i transformar-lo per poder així, solucionar els nostres problemes de manera real i duradora.** Aquesta és la concepció marxista del terme radical [1], la qual qualsevol jove estarà d'acord que és la més legítima i absolutament necessària si realment desitgem superar (en els fets i no de paraula) qualsevol problema al que ens enfrontem, en qualsevol àmbit i en qualsevol ciència.

Aquestes "noves" teories perverteixen el subjecte social cridat a guiar i dirigir els canvis radicals

Aquesta radicalitat als anàlisis de qualsevol fenomen fa que les solucions que plantegem siguin molt més científiques i efectives. En aquest sentit, tant **Marx com Engels analitzen com els diferents fenòmens tenen elements principals i secundaris,** ambdós necessaris però que compleixen papers diferents. A qualsevol formació econòmica-social, els nostres teòrics distingien magistralment la societat en dos: **la seva base (o estructura)**, referint-se de forma metafòrica a l'element més determinant i la **superestructura**, la qual s'edifica sobre els ciments de l'edifici que representa la pròpia base.

La **base vindria a reflectir el tipus de relacions econòmiques que es donen a una societat determinada,** a cada país, i **la superestructura és considerada com tot l'entramat polític, jurídic, ideològic i social** (entre d'altres) que es construeix sobre la mateixa base. D'aquesta forma, l'element determinant, l'arrel de la societat, serien les forma en la que les diferents classes socials es relacionen a nivell econòmic. Això no implica que tots els demés elements de la superestructura siguin inútils (de fet també poden afectar en certa mesura a la base, com per exemple la llei que estipula la jornada màxima de treball limita en certa mesura les relacions econòmiques), sinó que es compenetren d'una manera "desigual", és a dir, que encara atenent a ambdues parts, **devem prestar especial atenció a la primera (a la base) si realment volem obtenir canvis reals i duradors.** [2]

Per tant, si el nostre focus d'atenció es centra en l'estructura, **devem buscar el subjecte social (el sector de la societat) que sustenta la base econòmica.** Seran els estudiants? Advocats o una nova onada de polítics honrats? Seran jutges o intel•lectuals? Cap d'ells. L'element principal que sustenta l'economia avui dia **és la classe obrera** en constant pugna amb el seu enemic de classe: la burgesia.

La classe obrera pateix a les seves carns les contradiccions més elementals que conviuen a les entranyes del capitalismes, a més, é**s aquesta classe la que genera tota la riquesa necessària per la societat**: des de cotxes i habitatges fins productes alimentaris.

Amb la continua pèrdua de consciència de classe per part del conjunt dels treballadors, en gran mesura pel **procés de debilitament ideològic al Bloc Socialista i l'auge de les teories oportunistes** (algunes de les quals ja es van analitzar a articles anteriors), aquest fonaments essencials han anat oblidant-se.

Com vèiem a l'anterior Tinta Roja (número 25), qualsevol teoria correspon a l'interès d'una classe social determinada i en efecte, **les teories que neguen el paper de la classe obrera (com sustento principal de la base econòmica) sobredimensionant el paper de la superestructura tenen un origen de classe no obrer.** És evident, que a qui no li interessa un canvi radical en la societat, qui es conforma i busca com objectiu principal uns simples canvies en les formes de dominació, com el "cessament de la corrupció", un "capitalisme sostenible", "l'empoderament" i major participació de la joventut (en abstracte, sense tenir en compte la seva condició social) al país, **però no es qüestiona l'abolició de l'explotació mateixa, ho fa precisament perquè no la palpa a les seves pròpies carns, li és en certa mesura aliena** o en el millor dels casos la viu però la influència política de l'oportunisme ha manipulat tant la seva percepció que fa no veure-la.

*Altres teories que situaven com **contradicció social principal** el gènere, la raça, etc., o teories que senyalen com element principal per la lluita l'ús d'un llenguatge diferent*

De la mateixa manera, **aquestes "noves" teories perverteixen el subjecte social cridat a guiar i dirigir els canvis radicals** (parlem de guiar i dirigir, perquè en cap cas neguem que existeixin altres capes i sectors socials interessats en lluitar en aquest camí, sinó que al no ser l'element principal de la societat no estan capacitats en dur endavant aquesta tasca de forma aïllada). Aquestes teories com **les que plantejava Marcuse** (el que sobredimensiona exageradament el paper dels estudiants), altres teories que situaven com contradicció social principal el gènere, la raça, etc., o teories que senyalen com element principal **per la lluita l'ús d'un llenguatge diferent** (quan el llenguatge no és més que un reflex de la realitat i el canvi social no es donarà per un canvi al llenguatge, sinó per un canvi a la realitat), moltes d'elles **sorgides al Maig del '68** i que inclús es fan passar per "marxistes" o "aportacions al marxisme".

Cadascuna d'aquestes comparteixen un sorprenent "oblit" del subjecte que tot ho produeix avui dia: la classe obrera. Llavors, si **neguen el més bàsic principi de la teoria de Marx i Engels,** com es pot considerar marxisme?

Liher Calleja

---

1 *"Ser radical és atacar el problema per l'arrel. I l'arrel, per a l'home, és l'home mateix." Marx, Karl, Crítica a la Filosofia del Dret de Hegel. 1844*

2 El resum escarit d'aquestes nocions marxistes podem trobar-les resumides en el Pròleg a la Contribució a la Crítica de l'Economia Política escrit per Friedrich Engels el 1859.

L'aposta del PCPE per incrementar la coordinació comunista internacional

El PCPE és un partit que, des de la seva mateixa fundació a l'any 1984, ha dedicat especial atenció a les relacions internacionals. Mai hem ocultat la nostra voluntat per **avançar en els mecanismes de coordinació comunista internacional** i dediquem una bona part del nostre treball internacional a aquesta qüestió.

La situació que viu el Moviment Comunista Internacional (MCI) és delicada. Als darrers anys hem estat testimonis de com s'anaven presentant nous reptes davant la classe obrera internacional davant els quals **la capacitat de resposta de les organitzacions comunistes ha estat molt desigual,** inclús contradictòria en alguns casos.

Mai hem ocultat la nostra voluntat per avançar en els mecanismes de coordinació comunista internacional

Assumptes com l'anàlisi de les **aliances estatals imperialistes** (com la UE), **l'aparició de noves potències** que disputen el paper hegemònic de l'imperialisme nord-americà en dura competència interimperialista, el **ressorgiment de corrents ideològiques centrades en posar en dubte el paper revolucionari de la classe obrera** i, amb això, la necessitat dels partits comunistes d'avantguarda o **el constant crit a pertànyer a governs capitalistes sota les banderes de la unitat de l'esquerra,** situen avui el MCI davant reptes que han de ser abordats amb serietat per articular una resposta revolucionària i amb vertadera capacitat per superar la gravíssima situació que viu la classe obrera i els pobles del món.

Lamentablement, alguns dels espais dels que disposem pel debat i la coordinació internacional, com la **Trobada Internacional de Partits Comunistes i Obrers,** no estan sent capaços de donar resposta a aquesta situació.

Donades aquestes circumstàncies, el PCPE considera que les vies per l'avanç de la coordinació comunista internacional es donen avui a diferents nivells, però principalment des de l'àmbit regional (Europa, Amèrica, Àsia, etc.) i bilateral (amb cada partit germà individualment). D'això que **el PCPE hagi estat una de les organitzacions impulsores i fundadores de la Iniciativa Europea** de Partits Comunistes i Obrers (Iniciativa Comunista Obrera, en resum), marc d'intercanvi polític que pretén avançar en l'elaboració de posicions comuns entre els partits comunistes i obrers europeus que **no formen part del nucli dur de la principal eina que l'oportunisme té al nostre continent: el Partit de l'Esquerra Europea (PIE).**

A pesar de no comptar més que amb un any de vida, aquesta Iniciativa Comunista Europea està donant els seus fruit en quant **al desenvolupament de vincles estables entre les organitzacions participants** i està servint per avançar en campanyes i activitats conjuntes contra les conseqüències de la presència dels nostres països a la Unió Europea imperialista.

Per altra banda, el PCPE també té un especial interès en el desenvolupament dels marcs que permetin un debat més profund, de caire ideològic, sobre els assumptes claus que avui afecten a la classe obrera internacional. Juntament amb altres organitzacions que tenen interessos similars, vam ser fundadors, a l'any 2009, de la **Revista Comunista Internacional** (RCI), el número 6 de la qual està en preparació. La possibilitat d'establir debats en profunditat al terreny ideològic és essencial si volem sortir de l'actual situació de crisi del Moviment Comunista Internacional i evitar en ell l'hegemonia de les posicions més conciliadores amb l'enemic de classe i, en alguns casos, obertament oportunistes.

El PCPE hagi estat una de les organitzacions impulsores i fundadores de la Iniciativa Europea de Partits Comunistes i Obrers

Avui no estem en condicions de recuperar la Internacional Comunista, però és un objectiu estratègic. La intervenció internacional del PCPE obeeix a aquest objectiu i és capaç d'articular-se tàcticament en funció de la correlació de forces i de les possibilitats que ofereix cada conjuntura.

L'articulació internacional del nostre enemic de classe, a través de diferents estructures com la UE, la OTAN, el FMI, el Banc Mundial i un llarguíssim etcètera, exigeix que **avancem sense demora en articular una posició el més unificada possible** entre les organitzacions d'avantguarda de la classe obrera, sense caure en trampes que la nostra classe ja coneix per la seva llarga història de lluita.

Subordinar la classe obrera als interessos d'altres classes socials és un suïcidi, això ho vam viure a la portes de la **I Guerra Mundial.** Legitimar la gestió capitalista mitjançant la **participació directa en governs socialdemòcrates** fa retrocedir tots els avenços que, en lo organitzatiu i polític, poden realitzar partits comunistes i obrers.

Vivim en la època de transició del capitalisme al socialisme-comunisme i les nostres tasques immediates no són unes altres que **organitzar la Revolució Socialista,** sense rodejos que ens distreguin d'aquesta tasca i sabent que el desenvolupament de les condicions subjectives per la revolució s'assoleixen amb el discurs i la intervenció directa dels comunistes, sense ocultar-nos i sense actuar com tontos útils per altres forces i classes socials.

Marx i Engels van ser molt clars al final del Manifest Comunista. La consigna **Proletaris de tots els països, uniu-vos!** segueix estant en plena actualitat, només així serà capaç la classe obrera dels diferents països de colpejar com un únic puny contra els interessos dels monopolis, de la burgesia i dels seus agents al si de la nostra classe, fins la victòria final.

Ástor García

[Míting Comunista Internacional, celebrat el 2012 a Madrid amb al presència del Partit Comunista de Grècia (KKE), de la Unió de Revolucionaris Comunistes de França (URCF), del Pol de Renaixement Comunista de França (PRCF), del Partit Comunista (PC) d'Itàlia i del Partit Comunista dels Pobles d'Espanya (PCPE).]

L'art és un instrument de guerra contra l'enemic

Pablo Picasso digués "la pintura no ha estat feta per decorar apartaments, és un instrument de guerra ofensiva i defensiva contra l'enemic". Com bé va senyalar l'autor, els quadres que pintava no romanien impassibles a l'hora de **parlar de la realitat del moment històric en el que es trobava** denunciant d'aquesta manera la situació que patia el poble i retratant en ells les seves lluites i cavil•lacions. Similar és la situació de tants treballadors de l'art que **prefereixen dotar de contingut polític les seves obres plasmant conflictes o senzillament dotant-los d'un caràcter de classe**, tant per instruir al poble com per dotar a aquest d'un arma a l'hora de lluitar, abans de qualificar-se d'artista i dedicar-se a l'art per l'art. L'art realista davant l'art abstracte. A dia d'avui aquest dilema està present tant en la música com a la literatura, pintura, cinema, teatre o qualsevol altre àmbit cultural on el que executa l'acció pot plasmar el seu nivell de consciència.

El treballador de l'art que és conscient de la realitat que el rodeja decideix utilitzar el que produeix per canviar el medi

És similar a la realitat de la lluita obrera que estem acostumats a veure dia rere dia. El treballador que és conscient dels seus problemes i dels seus interessos s'organitza i utilitza els mitjans al seu abast en benefici de la revolució proletària i aquell que no assoleix a veure els problemes que el colpegen senzillament segueix reproduint els interessos de la burgesia. El treballador de l'art que és conscient de la realitat que el rodeja decideix **utilitzar el que produeix per canviar el medi en el que viu** denunciant a la classe dominant i als seus intents per perpetuar-se al poder. En canvi aquell que es considera artista fa que la seva obra manqui de realisme **buscant una abstracció o evasió de la realitat** amb una doble intenció: en un primer moment la d'eliminar qualsevol tret de denúncia social i en un segon lloc la de crear una cortina de fum que tapi tot allò que legitimi una revolució obrera.

El capitalisme no té interès que destapin les seves mentides però la classe obrera en té encara menys de que l'enganyin.

Guillermo Terán

Nova secció a Tinta Roja: Un esport per la joventut!

Tinta Roja **no busca ser una revista política més,** la nostra intenció és que la nostra revista serveixi no només per explicar i transmetre a la joventut el significat que té viure al capitalisme, no només per resumir i analitzar cada indici i desenvolupament de la lluita de la joventut a tots els punts de l'estat, sinó també per **reunir i organitzar a les nostres pàgines totes les injustícies a les que ens veiem sotmesos els joves a la societat.** Tinta Roja busca ser útil, oferir i servir com altaveu, per això hem llançat endavant la secció "Esport per la joventut".

l'esport, quelcom tan senzill i bàsic, està limitat pel capitalisme.

La necessitat d'una secció com "Esport per la Joventut" ve de que l'esport, quelcom tan senzill i bàsic, està també enormement limitat pel capitalisme. En la nostra secció hem pogut veure articles que sintetitzaven els problemes als que s'enfronta un jove àrbitre de bàsquet, els elevats preus dels clubs de rugbi, les multes a les que s'arrisquen els patinadors urbans, tot l'entramat de benefici econòmic dels gimnasos moderns, etc. En definitiva, hem volgut que aquesta secció serveixi perquè **qualsevol jove pugui compartir la seva pròpia experiència,** les frustracions i els problemes que normalment hem d'aguantar en silenci.

Nosaltres reivindiquem un esport popular que permeti **el desenvolupament complet dels joves, sense traves econòmiques ni administratives,** i per aconseguir-ho el primer pas ha de ser denunciar tots els impediments als que en l'actualitat ens enfrontem per poder practicar l'esport que ens agrada lliurement. Per això des de la nostra edició impresa cridem a tots els joves a llegir amb assiduïtat la secció i sobretot escriure al nostre correu (tintaroja@cjc.es) i explicar-nos les seves pròpies vivències. Perquè una secció de Tinta Roja és una secció de tota la joventut obrera i popular.

J.M.R.

Ocí

Un disc...

MultiViral - Calle 13

MultiViral és el darrer treball de Calle 13. Ens sorprendrà la varietat de registres que deixen lluny el ritme que caracteritzava la banda. El grup va deixar clar en cançons com **Adentro** la seva maduresa política, i és just afirmar que han canviat la "retòrica faldillera" per referències a la pau, la igualtat i la justícia. Proba d'això són les col•laboracions amb el cantautor cubà Silvio Rodríguez, a la cançó **Ojos de color sol,** de l'escriptor Eduardo Galeano a la intro del disc, i la participació del fundador de WikiLeaks.

Una pel·lícula...

Dos dies, una nit - Jean-Pierra i Luc Dardenne

Dos dies, una nit explica la història de Sandra, una jove que el seu acomiadament laboral ha estat acceptat pels seus companys de feina a canvi de rebre **una prima de 1000 euros.** En aquesta pel•lícula els germans Dardenne ens parlen de la solidaritat de classe i l'absència d'aquesta, mostrant-nos com els treballadors competeixen entre sí a la jungla del mercat laboral, on el patró porta segles aplicant exactament la maleïda consigna de **"divideix, i venceràs"**

Un llibre...

El mite de la guerra bona, de Jacques R. Pawels

Sempre se'ns ha venut, especialment a través de Hollywood, que **EEUU va intervenir a la Segona Guerra Mundial** en nom de la democràcia i la llibertat per lluitar contra la barbàrie nazi, però a **El mite de la guerra bona,** Pawels demostra que el que en realitat va moure als americans a intervenir al conflicte va ser els interessos econòmics en joc i **els negocis que les grans corporacions dels Estats Units dirigides per filofeixistes** (com Henry Ford) tenien amb els nazis.

Fernando Puertas y Eric Rodríguez

IV conferència d'organització i finances

Perfeccionant el nostre mètode, millorant la nostra intervenció.

El passat 25 d'Octubre **més de 200 militants de més de 70 delegacions de collectius de CJC/JCPC** ens vam reunir a Madrid per concloure la primera fase del procés conferencial que, des de fa més d'un any, tenim obert per debatre aspectes organitzatius i financers de l'organització.

Aquesta IV Conferència d'Organització i Finances suposa un **avenç de gegant en el procés de construcció de la Joventut Comunista a l'Estat espanyol.** Hem aprofundit en el model organitzatiu, en el centralisme-democràtic com a guia, les seves bases, les seves fortaleses, i de l'aprenentatge d'anys de treball hem extret conclusions imprescindibles per seguir avançant i superant errors del passat.

Hem sistematitzat **la importància de les finances per l'organització,** diferents mètodes en el desenvolupament polític d'aquesta activitat, doncs sense finances no hi ha projecte revolucionari, sense finances limitem la nostra activitat.

Un cop terminada aquesta primera fase del procés conferencial, donem inici a la segona, la **d'aplicació dels acords i les decisions preses collectivament** per tota la militància de CJC/JCPC.

Aquesta segona fase contribuirà al procés d'assentament de l'organització on existeixi un collectiu de joves comunistes. L'ADN que caracteritza la militància dels CJC/JCPC té com a pilars **el treball decidit i sense descans, el lligam del projecte polític amb la pròpia vida;** perquè com va dir Lenin, no són militants comunistes els que dediquen únicament les seves tardes lliures, sinó els que li dediquen tota la vida.

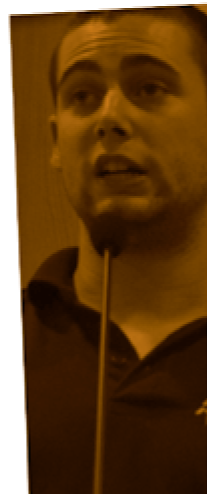
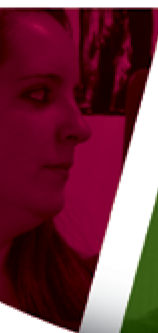
El repte actual és seguir generant **fortaleses comunistes a cada barri, centre d'estudis i de treball,** com única via per lluitar contra aquest 50% d'atur al que s'enfronta la joventut treballadora, contra la privatització dels serveis públics, però sobretot, perquè sense organització i lluita no hi ha més futur possible per la joventut treballadora que no sigui més misèria i explotació sota aquest sistema de dominació. La força dels comunistes **cohesionats i colpejant com un únic puny** és la garantia de la victòria per la classe obrera.

Visca els Collectius de Joves Comunistes/ Joves Comunistes del Poble Català!

Marina Gómez, responsable d'Organització del CC dels CJC/JCPC

30 aniversari

1985-2015 Joventut Comunista